«LA TOȚI SÎNGELE-I ROȘU»

Eu mi-s rusoaică, m-am născut la Leningrad. În familie eram doi copii — eu și fratele mai mic. Acesta încă de pe atunci tiraniza toată familia: din clasa a cincea a fost trecut la o școală specială, apoi — judecat pentru «crime săvîrșite de minori», iar cînd a trecut de 18 ani de la un termen de detențiune pînă la altul abia dacă a fost vreo lună în libertate.

Eu, însă, după absolvirea institutului am fost repartizată în Moldova, în or. Tiraspol. M-am căsătorit aici cu un flăcău moldovean. Avem două fetițe, una de șase ani și alta de patru. În aprilie curent, cînd «cazacii-războinici» au venit să-și facă mendrele în Transnistria, odată noaptea cineva a sunat la ușă și a început să bată din răsputeri. Soțul s-a dus și a deschis. În apartament s-au năpustit cinci războinici cu automatele de-a gata. Am ieșit și eu în antreu taman în clipa, cînd unul din aceștia l-a lovit pe soț. Am început să strig, dar mi s-a curmat vocea, cînd chiar alături, în uniformă căzăcească, mi s-a arătat fratele meu drept. Credeam că visez, doar știam bine că fratele meu a fost condamnat la 13 ani de închisoare și își ispășește pedeapsa. El primul a dat glas: «V nature, sestruha moia! Vot, suka, okazîvaetsea, gde ona!» Eu nu știam ce să întreprind, dar mi-a trecut prin cap că trebuie să mă prefac cum că-s bucuroasă hăt de întîlnire și l-am cuprins după gît: «Frățiorule, fratele meu drag, Doamne, ești la libertate, ce mai noroc, ce bucurie!»

Atunci ceilalți s-au îndepărtat de soț, uitîndu-se în tăcere la noi și lăsînd țevile pistoalelor automate în jos... Și de atunci au dus-o într-un cîntec: zilnic de dimineață pînă noaptea tîrziu la noi nu conteneau bețiile și orgiile.

Am aflat de la frate-meu că s-a înrolat în «cazaci-războinici» pentru bani. Cînd l-am întrebat cu ce-o să se ocupe, el mi-a spus că-i va omorî pe moldoveni, pe toți pînă la unul, îi va spîrcui, îi va sugruma, îi va zătri.

L-am ispitit cine li-i comandantul, iar el mi-a răspuns că cel care plătește acela-i mai mare pe dînșii. «Dar dacă Snegur o să vă plătească și o să vă ceară să-i omorîți pe ruși la noi la Leningrad, o să omori?» — «Budu, — făcu el. — Mne do feni, kogo ubivati, cito ia, russkih ne ubival, dacito li? U vseh krovi alaia, daje u negrov».

Fratele mi-a spus că mai toți ortacii lui sînt veniți din zona de detențiune. Cum a nimerit el printre «cazaci» nu mi-a mărturisit, dar a spus că atunci cînd s-a sfîrși «măcelul» («boinea») i se vor ierta toate antecedentele penale și cu banii cîștigați o să-și cumpere un restaurant pe bulevardul Neva.

Iară noi, după atîtea și atîtea amenințări să-mi omoare soțul, iar la copii să dea foc, am lăsat totul baltă și am fugit de zor mare la maică-mea la Leningrad.

Nu-mi dau în vileag numele, mă tem, căci trag nădejde să revin la Tiraspol.

A. P., or. Sanct-Peterburg
(«Argumenti i fakti», 28.07.92)